

ПРОЛОГ

В нощта на бизона валя силно часове наред. Дъждът препълни коритото на планинския поток, сякаш се опитваше да отмие петното. Рен ги пусна да влязат — отначало си помисли, че по прозореца му чука клонът на бора до ъгъла на бунгалото; жалко, че не беше той. Двата бяха обзети от паника, задъхани и премръзнали. Говореха един през друг. Той усети дъх на алкохол, вероятно бърбън. Остави ги десетина минути да го лъжат за инцидента, като през това време им даде одеяла да се сгреят и им направи кафе. Запали огън в печката, облече гумирания дъждобран и излезе навън под поройния дъжд да се погрижи за горкото животно. Бизонът се беше забил с голяма скорост в предния десен калник на вана, като от силата на удара се бе извъртял на една страна и бе смазал лявата половина на лицето си, но не беше мъртъв или в безсъзнание. Каква нелепа случайност. Лежеше на дясната си страна върху чакъла на банкетата и дишаше с бързи накъсани хрипове. Рен сложи длан на шията му и каза:

– Съжалявам, приятелю. Толкова ми е мъчно за теб. По-добре те да бяха умрели.

И наистина го мислеше. Окоето на животното беше невредимо и го гледаше, черно и лъскаво в светлината

на фаровете, разширено може би от отчаяние или от болка. Рен извади от кобура си .45-калибровия зиг-зауер и сложи край на мъките му. Бизонът си пое дълбоко въздух, подритна един-два пъти с предните си крака и замръзна неподвижен.

Ванът беше смачкан от дясната страна и застанал накриво на банкета; само задницата му беше стъпила върху пътното платно. Осветени от фаровете на пикапа му се виждаха следи от гуми западно от мястото, където беше паднало животното, и парчета стъкло от страничното огледало, от което ставаше ясно, че ванът е пътувал на изток. Но в момента бизонът се намираше на значително разстояние от мястото на удара, с обърната на запад муцуна – беше се отдалечавал от всякаква възможност за помощ, от най-близкия град, от станцията на рейнджърите малко по-нататък по пътя, за която двамата очевидно знаеха, защото се бяха насочили право към нея в дъжда. Рен изруга. Бяха оставили бедното животно ранено и страдащо, за да продължат пътя си, но ванът ги беше предал.

Навел глава, за да пази очите си от плющия дъжд и заслепяващата светлина на фаровете, Рен тръгна с бърза крачка към пикапа си. Ако трупът се падаше по-встрани от пътя, щеше да го остави на вълците, мечките и враните. Вместо това той се обади по радиостанцията на своя приятел Пит в Кук Сити и му каза, че се намира на километър и половина южно от станцията, при отбивката на рибарите; попита го дали му трябва помощ и Пит отвърна:

– Не, прибирай се. Двамата с Алия ще се справим. Благодаря ти, Рен.

Алия беше шестнайсетгодишната дъщеря на Пит; двамата заедно щяха да одерат грамадния труп, да го транжират с безжичния трион, да го обезкостят на ръка с ножове и да качат стотина килограма месо в то-

варния отсек на пикапа си. Всичко това щеше да стане под завесите от дъжд и ярките фарове на покрива. Три часа по-късно те щяха да пътуват за вкъщи.

Рен подкара обратно в бушуващата буря. Дори бясно мятаните се чистачки не успяваха да се справят с пороя и той бе принуден да шофира бавно. Докато пикапът пълзеше по пътя, гневът клокочеше в Рен. Това беше второто с нищо неоправдано убийство за деня. Следобед неговата съседка Хили му се бе обадила, че е открила пресен труп на вълчица без нашийник от глутницата на Джънкшън Бют. Била застреляна в главата и одрана на метри от брега на Соуда Бют, малко навътре от границата на парка. Почеркът беше на добре обучен снайперист, вероятно ползвал пушка със заглушител. На територията на парка.

Това беше нагъл акт на браконьерство и среден пръст в лицата на всички, които ги беше грижа за вълците.

Когато Рен се върна в бунгалото, вътре беше ужасно горещо, миришеше на алкохол и на още нещо – задушливо, неприятно и нездравословно. Мъжът – май се казваше Дейв – се бе сетил да отвори клапана на печката, за да отопли помещението, от което основата на кюнеца се беше загряла до червено. Без малко да предизвика пожар. Оставаха може би секунди. Рен бързо се провря между коленете им и затвори клапана.

Първоначално не бе имал намерение да ги разпитва, но сега не се сдържа:

– С каква скорост си шофирала, казваш?

Жената отвори уста да каже нещо, но мъжът я изпревари:

– С шейсет и пет километра. Даже по-малко, с шейсет.

– Ти откъде знаеш?

– Виждах километража, карах...

Когато нахълтаха в бунгалото, жената каза, че тя е била зад волана.

Рен извади бележника от джоба на ризата си и записа отговора.

– Стани – нареди той на мъжа.

– Какво?

– Стани, ако обичаш.

Мъжът подаде чашата с кафе на съпругата си и неохотно се надигна от стола.

– Тръгни към мен.

Рен се бе отдалечил до входната врата. Не му бе необходима бяла права линия, начертана на пода. Лицето на мъжа се изкриви от паника, после почервения от ярост. Той запристъпва към него, разперил едната си ръка встрани, сякаш ходеше по въже.

Рен свали компактния дрегер от колана си и му го подаде.

– Духай – каза той.

– Ааа, момент...

– Духай – повтори Рен.

След като уредът отчете 2,4 промила, той постави ръце върху раменете на мъжа, завъртя го кръгом и го закопча с белезници. Жената, която още седеше в люлеещия стол, се разплака. Беше твърде късно за трите часа път до Коуди. Той позвъни на Тай от телефона, който се зареждаше на барплота, и каза, че му кара арестант. След четиресет минути ще е там. Тай беше шерифът на окръг Парк, отговарящ по съвместителство и за Кук Сити, който се намирал на трийсетина километра североизточно. Рейнджър от централата в „Йелоустоун“ щеше да поеме мъжа на другата сутрин, за да го откара по-нататък. Съпругата му вече хлипаше, без да се прикрива, и Рен ѝ разреши да ползва стационарния му телефон, за да си наеме стая в мотела „Супер 8“, който беше точно срещу ареста, състоящ се от две килии.

1

Гневът, който се надигна в него, го уплаши. Колкото по-дълго живееше в „Йелоустоун“, толкова повече му се искаше хората да се махнат от тук и да оставят на мира мечките, стадата елени, лисиците и ястребите. И глутниците вълци. Предишната сутрин бе съставил акт на някакъв мъж и деветгодишния му син, които бяха прегазили плитката река Ламар и се бяха приближили на петдесетина метра от мястото, където глутницата на Джънкшън Бют се опитваше да храни малките си.

Този участък на реката минаваше през покрити с метличина и пелин поляни, които се простираха до стръмен горист склон. Четири вълка ловци се връщаха с плячка от долината, а останалите от глутницата бяха наскачали да ги посрещнат. Бяха двайсетина, проточени в индийска нишка сред високите треви. Гледката се бе запечатала в съзнанието на Рен, портрет на света, какъвто би трябвало да бъде – вълците бяха изпосталели през лятото, сиви, черни и бежови, а един едър мъжкар беше почти бял. Тичаха покрай гората във ведрата утрин през средата на септември, цялата глутница заедно, защото имаше прясно месо. Слънцето тъкмо се бе подало иззад хребета и оцветяваше в златисто тревата; сенките на бягащите вълци

препусаха на няколко метра пред тях. Ако Рен изобщо беше способен да изпита радост, сега бе моментът. И изведнъж през бинокъла различи две фигури. Мъж и момче, преминали на отсрещния бряг на реката, се приближаваха крадешком, за да огледат вълците по-добре. Вече бяха твърде близо до тях.

Почтеност, чест, дълг. Трябваше да се затича. Да прекоси реката, която му беше до коляно, и след още четиресет метра да им изкрещи да спрат. Глутницата, която бе забелязала приближаването им още преди да прегазят реката, но бе решила да ги игнорира, сега се бе скупчила около тлъстата плячка, ръфаше, джавкаше, боричкаше се, ала щом чуеха гласа му, всички щяха да замръзнат на място, да надигнат глави и да се огледат. Бащата и синът щяха да се извърнат стъписани. Рен щеше да им махне да се връщат, за да ги изведе от там, както беше обучен. Щом излезеха на пътя, щеше да им изнесе строга лекция за смущаването на дивите животни, за безопасността на момчето и на вълците и да връчи на мъжа глоба за петстотин долара. Щеше да им каже, че вълците са щели да изтърпят близостта им известно време, но в един момент цялата глутница е щяла да вдигне тревога и да се оттегли между дърветата, а всяка калория, изхабена в бягството им, е щяла да ги приближи към глада. Което си беше самата истина.

Но не това искаше Рен. А какво? В един различен живот вълците щяха да останат единни и да решат да атакуват натрапниците. Щяха да се разпръснат във ветрило, приковали погледи в бащата и сина, и да ги заобиколят от две страни. После една от по-бързите самки щеше да се престори, че напада, а един от едрите мъжкарци щеше да се стрелне зад нея и да склепси мъжа в челюстите си; след минути всичко щеше да приключи.

В „Йелоустоун“ вълците никога не бяха нападали човек. Във въображението на Рен те щяха да пощадят момчето. А когато се отърси от фантазиите си, той си помисли: боже, какво ти става? Наистина ли смяташ, че си последният рейнджър, който поставя животните над хората?

Но този гняв го изплаши. В неговия свят животът на един вълк или на един ястреб напоследък сякаш струваше повече от човешкия живот.

Сега, докато вятърът брулеше покрива на бунгалото, той остави вратата към верандата широко отворена за минута, напълни чайника с вода на стоманената мивка и го сложи на печката. Щеше да си направи чай. Беше късно, а той още не се беше успокоил от преживяното предишната нощ – най-вече от онова, което бе прочел в окото на бизона. Животното беше един от онези огромни, покрити с белези стари мъжкари, преживели всякакви битки и несгоди, докато се отделяха да живеят сами, да дремят на открито, понеже вече от нищо не се бояха – нито от вълчи глутници, нито от бури. Докато Рен бе приклепнал до него в дъжда, му се бе сторило, че вижда зад объркването, страха и жестоката болка някаква тъга: да се докара до това след всичките вълци, пуми, суша и снежни преспи – толкова дълбоки, че младите животни затъваха в тях и не можеха да излязат повече. Или може би в онова бездънно черно око се оглеждаха объркването и мъката на самия Рен. Във всеки случай, той изпитваше нужда да отвори широко вратата на бунгалото, да остави поривите на вятъра да издуят мрежата против комари и да изпълнят стаята му със студа на есенната нощ. Те носеха сладникавия аромат на пожълтяваща трепетлика заедно с мириса на снега, който сигурно вече валеше по високите хребети. Минаваше полунощ и на Рен не му оставаше много време за сън.